

ת"פ 49218/12/14 - מדינת ישראל נגד ט מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49218-12-14 מדינת ישראל נ' מ

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ט מ

הנאשמת

גזר דין

כתב האישום, הסדר הטיעון והרקע

הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום המתוקן מתאר כי ביום 5.2.13 בשעות הבוקר, התקיים דיון בבית המשפט לענייני משפחה בין הנאשמת לבין בעלה, י מ (להלן: "הבעל"), אודות הסדרי הגירושין. לדיון זה הגיע הבעל, כשהוא מלווה באחותיו: א' מ (להלן: "המתלוננת") ו- י' כ'.

בשעה 11:00 בסמוך למעליות בבניין בית המשפט, עם תום הדיון, יצאה הנאשמת מבית המשפט והמתלוננת בעקבותיה. הנאשמת נכנסה למסדרון משרד מבקר המדינה הסמוך. המתלוננת הבחינה בה ורצה בעקבותיה כשהיא מטיחה בפני הנאשמת את הדברים הבאים: "זונה, אל תפגעי בבנות, תפסיקי לפגוע בהן". וזאת תוך שהיא מנופפת באצבע לעברה של הנאשמת.

בשלב זה, הסתובבה הנאשמת אל המתלוננת ותקפה אותה בכך שסטרה בכוח לפניה בידה הימנית, ואז בידה השמאלית ושוב בידה הימנית, ושוב בידה השמאלית ושוב בידה הימנית. לאחר מכן, תפסה הנאשמת בשתי ידיה את ראשה של המתלוננת בשערותיה, כופפה לפנים את גופה של המתלוננת, הטיחה את גופה ואת ראשה בקיר שמאחוריה, עד אשר המתלוננת קרסה על הרצפה בצמוד לקיר בו הוטחו ראשה וגופה. לאחר מכן, הלכה הנאשמת מהמקום. המתלוננת קמה מהרצפה והמשיכה ללכת בעקבות הנאשמת.

כתוצאה ממעשי הנאשמת, נגרמו למתלוננת סימנים אדומים והמטומה באמה הימנית. כן נגרם למתלוננת זעזוע מוח, וכתוצאה ממנו, במהלך תקופה- בחילות, סחרחורות, כאבי ראש ותופעות של סינדרום שלאחר זעזוע מוח. עקב פגיעות אלה, נזקקה המתלוננת לטיפול תרופתי, וזאת על פי אסופת מסמכים רפואיים שהוגשה לבית המשפט.

לאחר שנפתח שלב ההוכחות במשפט ונשמעו מספר עדים, הגיעו הצדדים להסדר לפיו כתב האישום תוקן (כפי שמפורט לעיל), הוגשה אסופת מסמכים רפואיים והנאשמת הודתה והורשעה במיוחס לה. עוד הוסכם כי שירות המבחן יערוך תסקיר בעניינה של הנאשמת, אשר לבקשת הסניגור יבחן גם את שאלת ההרשעה. בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעניין העונש.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשמת, בת 36 שנים, גרושה ואם לשלושה ילדים בגילאי 9 חודשים עד 10 שנים, עובדת כקוסמטיקאית עצמאית.

הורי הנאשמת, ילידי רוסיה, נישאו והתגרשו שם. אמה נישאה בפעם השנייה בישראל ונולדו לה שלושה ילדים נוספים ולאחר מכן התגרשה בשנית. אביה מתגורר ברוסיה.

הנאשמת עלתה לישראל מרוסיה בהיותה בת 11 שנים ומתארת השתלבות מהירה וברוכה בארץ. על אף קשיי השפה, סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית.

במהלך לימודיה הכירה את הגרוש שלה, אשר עבד אותה עת כשומר בבית הספר ופער הגילאים ביניהם היה 7 שנים, ובשל כוונתם להינשא לא התגייסה לצבא. בהמשך נולדו לבני הזוג שתי בנות, ואז החלה התדרדרות במערכת היחסים ביניהם. לפני 9 שנים החלו בהליכי גירושין אשר לוו בהאשמות הדדיות, מתחים, מניפולציות של בני הזוג ומעורבות גדולה של משפחתו המורחבת בסכסוך ביניהם. לפי שלוש שנים הליך הגירושים הסתיים.

כיום הנאשמת מקיימת מערכת יחסים זוגית עם בן זוג לו איננה נשואה, ולהם ילד משותף בן תשעה חודשים.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת היא אישה נעימה, בעלת אינטליגנציה תקינה ויכולת לתקשורת טובה, כנה ופתוחה ובעלת כוחות חיוביים לתפקוד מבחינה תעסוקתית וכאם.

העבירה הנוכחית הינה הסתבכותה היחידה בפלילים.

אשר לעבירה, הנאשמת מתארת כי באותו מועד התקיים דיון מורכב בבית המשפט לענייני משפחה, בעיצומו של הליך גירושין מתוח וסוער, אליו הגיע בעלה לשעבר מלווה במשפחתו המורחבת ואילו היא הגיעה לבדה. לדבריה, חשה מאוימת מצד אחות הבעל, המתלוננת, ועל כן פעלה כמתואר בכתב האישום.

קצינת המבחן העריכה, כי ברקע לביצוע העבירה תחושות תסכול, חוסר אונים, מתח ובדידות אשר הנאשמת חוותה בזמן הליך הפרידה הקשה ומחסור בדמויות משמעותיות שילוו אותה באותה עת.

משהסתיים הליך הגירושין ולא נותר קשר בינה ובין הגרוש או המתלוננת, ובהתחשב בכך שהנאשמת איננה בעלת קווים אלימים באישיותה, קבעה קצינת המבחן כי הסיכון להישנות מקרה דומה בעתיד, מופחת באופן משמעותי.

לפיכך, נוכח חלוף הזמן, לאור כך שמדובר באישה נורמטיבית ומתפקדת, נעדרת עבר פלילי, ומאחר שההליך המשפטי משמש גורם מרתיע, הומלץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף 140 שעות.

אשר לשאלת ההרשעה, ציינה הנאשמת בפני קצינת המבחן כי החלה ללמוד באוניברסיטה הפתוחה אדריכלות ועיצוב, אך הפסיקה ומעוניינת להמשיך בכך בעתיד. מאחר שזוהי העבירה הראשונה והיחידה בחייה, ועל מנת שלא לחסום בפניה אפשרויות תעסוקה בעתיד בהתחשב בגילה הצעיר, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתה בדיון.

תסקיר נפגעת עבירה

מתסקיר נפגעת העבירה שנערך לבקשת המאשימה, עולה כי המתלוננת רווקה בת 44 שנים, עובדת כמזכירה רפואית.

שירות המבחן התרשם מתהליך פנימי שהמתלוננת עברה לעריכת שינויים בחייה ובין הצעדים המשמעותיים שהיא עושה בחייה בחודשים האחרונים, עברה לדירת מגורים משלה. במפגש עם שירות המבחן ראתה המתלוננת אפשרות לקבלת הכרה בסבל ובקשיים עמם היא מתמודדת בעקבות תקיפתה בידי הנאשמת, לאחר שחשה במהלך הליכי החקירה והמשפט חוסר נראות וחוסר התייחסות.

המתלוננת טענה כי תקיפתה בידי הנאשמת אף קטעה טיפולי פוריות שבהם החלה לפני כחמש שנים.

המתלוננת תיארה בפני קצינת המבחן את ההפתעה והבהלה שחשה נוכח התנהגותה התוקפנית של הנאשמת. היא מסרה כי אמנם ציפתה לתגובה מילולית מצד הנאשמת לדבריה, אך התקיפה הגופנית האגרסיבית, הייתה בלתי צפויה ובאותה עת חשה שהזמן נעצר והיא הייתה הלומה ומבולבלת ומיד לאחר מכן סבלה מכאבי ראש ומהטמומה בזרועה.

מעיון במסמכים הרפואיים שהוצגו למפקחת נפגעי על"ה, כי בעקבות החמרה שחלה ביום המחרת במצבה הרפואי, כפי שבא לידי ביטוי בסחרחורות, קשיי ריכוז, קושי במיקוד הראיה וכאבים באזור החבלה, פנתה המתלוננת למומחה לטראומטולוגיה בקופת חולים מאוחדת, אשר הפנה אותה באופן מיידי לחדר המיון הנוירו-כירורגי בבית החולים הדסה עין כרם. באותו יום שוחררה המתלוננת להמשך מעקב במסגרת קופת חולים ולאחר שבוע אובחנה על ידי נוירולוג כסובלת מזעזוע מוח ופריצת דיסק. בהמשך טופלה במשככי כאבים והופנתה לטיפול בפיזיותרפיה, עיסוי רפואי והידרותפיה.

כפי שעולה מן המסמכים הרפואיים, המתלוננת החלה לסבול ממיגרנה, ממנה לא סבלה עובר לפגיעה והמתלוננת מסרה כי לכך היו השלכות גם על תפקודה התעסוקתי וכן הוגשו על ידה אישורי מחלה בהם נכתב כי אינה מסוגלת לעבוד על רקע של מיגרנות וזעזוע מוח. בתסקיר צויין כי באישורים אלה אין כל התייחסות לקשר בין תלונותיה אלו לאירוע הפגיעה בה, למעט האבחון של זעזוע מוח.

המתלוננת הוסיפה כי על רקע סגירת בית החולים ביקור חולים ופיטורי העובדים באותה עת, חששה כי העדרויותיה יובילו לפיטוריה, ולכן בחרה לעיתים להגיע לעבודה, וזאת על אף הסבל והכאב.

קצינת המבחן התרשמה, כי התמודדות המתלוננת עם הכאב הכרוני והפגיעה בתפקודה מהווים תחום נזק משמעותי, כאשר בחווייתה הפכה, במידה רבה מאדם חופשי, לאדם התלוי לרווחתו בביקורים רפואיים תכופים ומשככי כאבים, ושבו בשגרה של התעסקות בחולי.

המתלוננת סיפרה לקצינת המבחן כי מאז התקיפה, היא נמנעת מלהגיע ולשהות במקומות אשר קיים סיכוי שתפגוש את הנאשמת, וכן נמנעת היא מבילויים חברתיים. עובדת סוציאלית אשר טיפלה במתלוננת דיווחה כי בעקבות הפגיעה,

המתלוננת איננה חווה עוד את העולם כמקום בטוח ואת עצמה כבעלת יכולת לשלוט בחייה ולהגן על עצמה ורופאה פסיכיאטרית המליצה על טיפול מתאים למצבה.

המפקחת על נפגעי העבירה סיכמה כיפגיעתה האלימה של הנאשמת הובילה לטלטלה בעולמה הפנימי של המתלוננת, פגעה באופן משמעותי בשגרת יומה, בתפקודה ובתהליכים פנימיים של יוזמה והגשמה עצמית, בהם החלה לפני האירוע הפוגעני. מאז, המתלוננת מתמודדת עם תחושת תסכול עמוקה, שיתכן והעיכוב שחל בעקבות הפגיעה, צמצם את סיכויי הצלחה להגשים את חלומה והיא מתמודדת גם כיום עם סימפטומים פוסט-טראומתיים המשליכים באופן ישיר על רווחתה.

לאור תמונת הנזק המורכבת, המשליכה על מציאות חייה היומיומית, ועל עתידה והגשמתה, ולאור החשיבות הקיומית באישור ובהכרה בכך שהיא איננה אשמה, הומלץ כי יוטל על הנאשמת פיצוי כספי משמעותי.

מסמכים רפואיים

החומר הרפואי שהוגש בעניינה של המתלוננת כולל 44 עמודי מסמכים רפואיים, בהם מתואר מצבה הרפואי והטיפוליים בהם טופלה, בעקבות התקיפה.

מגיליון השחרור של בית החולים הדסה מיום 6.2.15, עולה כי המתלוננת פנתה לבית החולים ביום 6.2.13, למחרת התקיפה, לאחר שחשה ברע. המתלוננת טופלה בנוזלים ותרופות נוספות, ולאחר שלא נצפתה הדרדרות נוירולוגית במהלך שהותה במיון, ולא הייתה עדות לבעיה נוירוכירורגית חריפה, שוחררה תוך המלצה לשוב במידת הצורך, להמשיך במעקב רפואי והמלצה על נטילת אקמול או אופטלגין לפי הצורך, נוסף ל-3 ימי מנוחה.

בהמשך מצורפים אישורי מחלה ומכתבי הרופאים אשר טיפלו במתלוננת, בסמוך לאחר התקיפה ובחודשים שלאחר מכן, ומהם עולה כי המתלוננת סובלת מפוסט טראומה לאחר זעזוע מוח, ומתואר כי לפי סימנים קליניים, חלה החמרה במצבה והיא הופנתה לטיפול מתאים (ר' מכתב מיום 16.10.13). עוד מתואר שם כי המתלוננת סבלה מכאבי ראש, סחרחורות, טשטוש ראייה, נדודי שינה ועוד ומצורפים אישורי מחלה נוספים. החומר הרפואי עמד בפני המפקחת על נפגעי העבירה שערכה את התסקיר, וזו פירטה בו את ממצאיו.

טיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי שלמות גופה של המתלוננת נפגעה באופן משמעותי כמתואר בתסקיר נפגעת העבירה אשר הוגש לבית המשפט, ומשכך הוא מתאר כי מדובר במעשה תקיפה חמור.

נוכח הפסיקה הנוהגת, חומרת העבירה ונסיבות המקרה, הרי שמתחם הענישה ההולם צריך שיעמוד על 6-12 חודשי מאסר בפועל יחד עם ענישה נלווית וצופת פני עתיד.

ב"כ המאשימה הניח את האצבע בטיעונו על הנזק הנפשי והפיזיולוגי אשר נגרם למתלוננת, ואף הדגיש את עברה הנקי של הנאשמת, ומשכך מיקם אותה בחלקו התחתון של מתחם הענישה ההולם ועתר לענישה הכוללת 6 חודשי מאסר בפועל ממש, מאסר מותנה ופיצוי בסך 20,000 ₪.

הסניגור טען מנגד כי מדובר במתלוננת אשר מנסה לנווט את ההליך הפלילי לטובתה ולנקום, כך פשוטו כמשמעו, בנאשמת תוך שהיא רודפת אותה ושמה לה כמטרה לפגוע בנאשמת. הנזקים, לטענתו, אשר נגרמו למתלוננת הם אלו אשר מפורטים בכתב האישום המתוקן, ותו לא.

לדבריו, כל ענישה אשר תפגע בשגרת יומה ובפרנסתה, משמעה פגיעה משמעותית בילדיה, והמתחם העונשי המוצע הינו שירות נרחב לתועלת הציבור ועד למאסר שירוצה בעבודות שירות. בכל הכרוך בפיצוי, מבקש ב"כ הנאשמת להותיר עניין זה לתביעה אזרחית אשר בוא תבוא, ושם ימוצה העניין עד תומו.

עו"ד הרפז, המייצג את הנאשמת בבית המשפט לענייני משפחה, סיפר על האווירה הטעונה אשר שרתה בעת הדיונים בענייניה של הנאשמת תוך שהוא מציין כי אף בתחום עיסוקו מדובר היה בתופעה חריגה בשל היקף ההתנפלות, האיומים, הנאצות והקללות אשר אפפו את הנאשמת בכל דיון ומקורם היה במשפחת המתלוננת.

הנאשמת בדברה האחרון, הביעה את חרטה על שאירע וביקשה להקל בעונשה בשל נסיבותיה האישיות.

דיון והכרעה

שאלת ההרשעה

כידוע, הכלל במשפט הפלילי הוא כי מי שהוכחה אשמתו ונקבע שביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו בפסיקה. בפסק הדין במנחה בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3)337, קבע בית המשפט העליון, כי הסמכות לסיים את ההליך ללא הרשעה נתונה לבית המשפט רק כאשר סוג העבירה מאפשר זאת בנסיבותיה וההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

אשר לסוג העבירה, בענייננו מדובר בעבירה של חבלה חמורה, אשר מידת החומרה נלמדת מכותרת סעיף העבירה עצמו. ייתכן שבנסיבות יוצאות דופן ניתן היה לומר כי גם בסוג זה של עבירה ניתן להימנע מהרשעה, אך לפני מקרה גבולי ביותר בשל הנסיבות החמורות שבהן בוצעה העבירה ועל כן רק בדוחק ניתן יהיה להימנע מהרשעה בשכמותו.

גם הפגיעה בשיקום הנאשמת איננה חמורה במקרה זה. טבעה של כל הרשעה שהיא מזיקה לנאשם ובעלת השלכות על תפיסתו העצמית, על אישיותו ופוגעת בתחומים שונים. בהתחשב במקצועה של הנאשמת, העוסקת כקוסמטיקאית עצמאית, הרי שלא צפויה לה פגיעה קונקרטיית בתעסוקתה או בפן אחר בחייה בעטייה של הרשעה זו, ומשכך הם פני הדברים, אינני סבור כי מדובר באחד המקרים המיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

מתחם העונש ההולם

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נקבע מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה המנחה, ולשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בעבירה של חבלה חמורה מוגן הערך החברתי של הגנה על גוף האדם, בריאותו ושלמותו, שמירה על כבוד האדם וזכותו לביטחון ושלווה. על מידת החומרה בעבירה זו, בהשוואה לשאר העבירות בפרק הדין בפגיעות בגוף בחוק העונשין, מעיד העונש המרבי הקבוע לצידה בסעיף 333 לחוק העונשין - שבע שנות מאסר.

תיאור המקרה בכתב האישום המתוקן מעיד כי לאחר שהמתלוננת צעדה בעקבות הנאשמת והטיחה בפניה קללות ואמירות הקשורות לגירושה מבעלה, אחיה של המתלוננת, החלה הנאשמת לתקוף אותה. ניכר כי דברי המתלוננת אשר התייחסו גם לבנותיה של הנאשמת, העלו את חמתה של הנאשמת, והיא החלה להכות את המתלוננת.

האופן אשר בו מתוארת התקיפה בפירוט בכתב האישום, מעיד כי הנאשמת לא הסתפקה במהלומה אחת בודדת, אלא מדובר בפרץ אלימות שנמשך דקות מספר וכלל סטירות חוזרות ונשנות בשני צדי פניה של המתלוננת, משיכת שערות ראשה בשתי ידי הנאשמת, כיפוף גופה והטחת ראשה וגופה בקיר, עד אשר המתלוננת קרסה.

סעיף 40 ט לחוק העונשין מונה נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהן יתחשב בית המשפט בעת קביעת מתחם העונש ההולם. בין הנסיבות המנויות בו, על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירה שתוכננה מראש ומהן הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה.

הנאשמת ביצעה את העבירה לאחר דיון שהתקיים בבית המשפט לענייני משפחה בינה ובין בעלה, אודות הסדר הגירושין ביניהם, ולאחר שהמתלוננת פנתה אליה בדברים האמורים, כך שלא מדובר במעשה שהנאשמת תכננה קודם לכן. הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את המעשים הם הסכסוך בינה ובין בעלה, אשר כפי המתואר בכתב האישום, למתלוננת היה בו חלק.

ניכר כי הנאשמת פעלה מתוך רגשות עזים שבערו בה בעטיו של סכסוך הגירושין והסכסוך המשפחתי סביבו, לאחר דיון בנושא בבית המשפט ולאחר שהמתלוננת הטיחה בה את הדברים האמורים. בנקודה זו ראוי לציין את דברי המתלוננת עצמה, אשר אמרה לקצינת המבחן כי צפתה כי דבריה לנאשמת יגררו תגובה מצידה, אך התגובה האלימה והיקפה - היא זו אשר הפתיעה אותה.

יחד עם זאת ועל אף סערת הרגשות, הכעס והתסכול שהנאשמת חשה (כפי שהוסבר גם בתסקיר שירות המבחן), הרי שמעשיה חמורים הם, ואין בתחושותיה הקשות כדי להפחית מחומרת העבירה.

מצופה מהנאשמת, אישה בוגרת המתפקדת באופן נורמטיבי במכלול תחומי חייה, לשלוט בכעסיה, להתגבר על דחפיה ולהימנע מאלימות. העובדה שמדובר באירוע שנמשך מספר דקות, וכלל מספר מהלומות, מעידה כי מדובר באירוע "מתגלגל", כך שלנאשמת היו מספר הזדמנויות להתעשת ולחדול מהתקיפה את המתלוננת. הנאשמת ביצעה את העבירה במסדרון הסמוך לבית המשפט, עובדה שלא הרתיעה אותה מלנהוג באופן המביש והחמור המתואר כאן.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה, גם הוא אחת הנסיבות שעל בית המשפט לשקול בהתאם לסעיף 40 ט לחוק. בענייננו, נפרשה בפניי תמונה רחבה של נזקי המתלוננת, באמצעות תסקיר נפגעת העבירה והמסמכים המרובים שהוגשו בהסכמה, עם הסדר הטיעון.

לעניין זה אציין, כפי שהוריתי גם בהחלטתי מיום 3.5.17, כי הנזק שנגרם לנפגעת העבירה מוסכם על הצדדים, ואין להוסיף או לגרוע דבר מהכתוב בכתב האישום המתוקן, אך מצבה הנוכחי עשוי לשפוך אור על הנזק שנגרם לה.

כתב האישום מתאר את הפגיעות הגופניות מהן סבלה המתלוננת כתוצאה ממעשי הנאשמת- סימני חבלה וזעזוע מוח אשר גרמו לבחילות, סחרחורות וכאבי ראש, ותופעות נוספות אשר דרשו טיפול רפואי.

מטבע הדברים, תקיפה שכזו, המלווה בזעזוע מוח וחבלה כמתואר כאן, משפיעה גם על הנפש. התקיפה, פוגעת בשלוות הנפש של הנפגע ומערערת את ביטחונו האישי וככל שהתקיפה חמורה יותר ונזקיה קשים יותר, כך גם הפגיעה בנפש. כתב האישום אינו מתייחס להשלכות הנפשיות של החבלה, אך תסקיר נפגע העבירה מאפשר לבית המשפט לראות את השלכות הפגיעה על המתלוננת.

תסקיר נפגעת העבירה מתאר את השלכות העבירה על חייה האישיים של המתלוננת והפגיעה בתוכניותיה האישיות, אך בהתחשב באופיו של ההליך הפלילי, אשר בשונה מהליך אזרחי, נעדר נוסחה או תחשיב לאומדן מדויק של נזקי נפגע העבירה, ניתן להתחשב בכך לצורך הפיצוי בגבולות המקובלים בהליך זה.

שקלתי את הערכים המוגנים שנפגעו, את הפגיעה המשמעותית בהם בנסיבות ביצוע העבירה, ואת הענישה הנוהגת בפסיקה ומצאתי כי מתחם העונש ההולם את העבירה במקרה זה נע בין **מספר חודשי מאסר בודדים שיכול שירוצו עבודות שירות ל- 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף למאסר מותנה, קנס ופיצוי.**

העונש המתאים

הנאשמת, ילידת שנת 1980, בת 37 שנים, גרושה ואם לשלושה ילדים.

הנאשמת הודתה בעבירה המיוחסת לה, ובכך נטלה אחריות על מעשיה, וההליך המשפטי המתנהל נגדה מזה שלוש שנים מהווה גורם מרתיע עבורה.

זוהי הסתבכותה היחידה של הנאשמת עם הדין הפלילי, ואין לחובתה הרשעות קודמות, ומכאן שלא מדובר במעשה המאפיין את התנהגותה או אורחות חייה, וכפי שתיארה אותה קצינת המבחן, מדובר באישה מתפקדת בעלת כוחות חיוביים שאינה בעלת קווים אלימים באישיותה.

בין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הנשקלות בעת גזירת העונש המתאים לנאשם, מונה סעיף 40 יא לחוק העונשין, את נסיבות החיים הקשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה. לנסיבות חייה של הנאשמת הייתה השפעה על ביצוע מעשה העבירה, שכן כפי שמתואר בתסקיר שירות המבחן, באיבו של סכסוך גירושין קשה, הנאשמת התמודדה עם המשבר והקושי אל מול בן זוגה דאז ובני משפחתו, כשהיא נעדרת תמיכה משמעותית כלשהי.

מאז ביצעה הנאשמת את העבירה בשנת 2013 חלפו קרוב לארבע שנים, ונראה כי מאז היא פתחה דף חדש בחייה. הליך הגירושין שעמד ברקע לביצוע העבירה תם, ובינה ובין הגרוש או המתלוננת אין עוד קשר. כיום, הנאשמת חיה בזוגיות חדשה מזה שנתיים, ולה ולבן זוגה נולד ילד משותף וניכר שמעשה העבירה בוצע על רקע אותה תקופה משברית וקשה בחייה, והיא הותירה פרק זה בחייה מאחור.

הנאשמת גרושה ואם לשלושה ילדים צעירים, בהם פעוט בן 9 חודשים. עונש מאסר ינתק את הנאשמת מילדיה לתקופה משמעותית והפגיעה בילדיה ובה תהא קשה עד מאוד. גם פרנסתה ופרנסת ילדיה, תיפגענה מאוד כתוצאה מעונש

מאסר אשר לא יאפשר לה להמשיך לעבוד. עם זאת, מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות יש בו כדי להוות ענישה מוחשית מחד, אך כזה אשר לא תנתקה ממשפחתה ותמזער את הפגיעה בסביבתה המשפחתית הקרובה. עוד עודכנתי כי הנאשמת נפרדה מבן זוגה הנוכחי ועול הטיפול בילדיה ופרנסתם מוטל עליה, ועליה בלבד.

לצד אלה, לשיקולי הענישה של הרתעת היחיד והרתעת הרבים משקל משמעותי בעבירות אלה, ועל כן בנסיבות הקיימות, בהתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת ומכלול השיקולים שפורטו כאן, הרי שעונשה המתאים של הנאשמת ימוקם **בחלקו התחתון** של מתחם הענישה.

נוכח כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- 1. ארבעים וחמישה (45) ימי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות ובכפוף לה. ריצוי רכיב עונשי זה לא יחל לפני יום 1.2.18.**
- 2. מאסר למשך שני (2) חודשים, אותו לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור תוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות.**
- 3. קנס בסך 500 ₪, או 2 ימי מאסר תמורתו. הנאשמת תפקיד את הקנס עד יום 1.8.18.**
- 4. פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.20.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, בנוכחות הצדדים.